

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Mângâiere, dulce mângâiere este cuvântul Meu peste pământ. Mângâiere, duhul mângâierii este lucrarea Mea între început și sfârșit, între cele două vremi, începutul și sfârșitul vremilor dintre cer și pământ, de când timpul a început să lucreze, după ce omul a lovit în Dumnezeu, în mângâierea cu care le lucram și le așezam pe toate ca să Mă bucur, ca să Mă mângâi apoi cu ceea ce făceam cu mângâierea Mea, și duhul mângâierii era atunci ceea ce eram Eu, ceea ce aveam și împărțeam, o, că nimeni nu poate împărți, decât ceea ce are, iar Eu, Domnul, așa eram, așa aveam, așa lucram, și Mă mângâiam apoi de lucrarea mângâierii, de lucrarea lui Dumnezeu.

În zi de sărbătoare în cer și pe pământ pentru apostolii Mei și pentru căpeteniile lor, vă cuprind în duhul mângâierii pe voi, cei ce primiți cuvântul Meu și mersul lui de la margini la margini, fiilor care-Mi stați înaintea și-Mi sprijiniți venirea cea plină de dor să vin și să fac din nou lumea, cerul cel nou și pământul cel nou, după ce am pierdut mângâierea Mea pentru ceea ce lucram și Mă mângâiam, și a fost atunci să făgăduiesc că iarăși voi lucra, lucrare de facere nouă voi lucra, și va fi ea mângâierea pentru cei ce M-au mângâiat între început și sfârșit, după ce n-am mai avut din nici o parte mângâiere, ci numai suferință am purtat, o, că Mi-a plâns mereu Duhul, din lipsa mângâierii Mi-a plâns și-Mi plânge Duhul, și n-am cu ce să Mi-L alin, și toate plâng după venirea Mea ca să fac iarăși lumea, alta nouă, să înnoiesc totul, să fac cer nou și pământ nou, ca să le dau apoi pe toate la cei ce M-au mângâiat în dureri prin vreme, și pentru care am făgăduit că-i voi așeza pe ei în răsplata mângâierii.

Vin la voi pe pământ cu sfinții, fiilor, și stăm cu voi la masă și punem pe ea mângâiere, o, că numai mângâiere caut să găsesc, iar dacă nu găsesc, dau Eu, dau ce am, dau ce fac, o, și Mă așez cu ucenicii Mei lângă voi în ziua lor de serbare între sfinți, și se adună în sobor azi și mâine toți cei doisprezece, căci căpeteniile celor dintre ei au amândoi alături ziua de serbare a lor, după rânduiala sfinților părinți așezată. Și am acum să vă spun vouă și să împărțiți voi aceasta ce vă spun, și vă spun că tot ceea ce Duhul Sfânt a hotărât prin biserică, prin sfinții ei în vremea așezării și întăririi ei pe piatră, aceste hotărâri sunt scrise și în cer, sunt și în cer, și au cei din cer sărbători pe pământ, după rânduială bisericească, totul prin biserică, fiilor, precum este scris, căci Duhul Sfânt prin biserică Își lucrează lucrarea Sa, prin sfinții bisericii lucrează El, și Își împarte El mângâierea Sa.

O, măi fiilor, priviți la păsările cerului. Ca și păsările pământului, și ele, și păsările cerului tot pe pământ coboară ca să-și ia hrana lor și apă de pe masa de unde se întâlnesc cerul cu pământul, fiilor. O, și tot așa și sfinții, ca și păsările cerului vin la masă pe pământ, unde Domnul a așezat orânduiala aceasta prin facerea Sa la facerea cerului și a pământului, și ca păsările cerului merg prin văzduh sfinții și îngerii lui Dumnezeu, dar altfel merg ei, că merg nevăzuți și neauziți, nu se lasă văzuți și auziți, căci trebuie să păstreze ei taina cerească a celor ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, față de cele ce se văd, așa cum și grădina raiului se păstrează în taină, nevăzută de ochii omului această grădină a raiului, o, și altfel merg sfinții Mei cu mersul lor între cer și pământ prin văzduh, fiilor, dar masa cu hrană este pământul, este pe pământ.

E zi de duh de mângâiere această zi, ca și hrana de pe masă pentru apostolii Mei de atunci, fiilor, o, că erau ei atunci mângâierea Mea, și nu știau ei cât, și mare plată au cei ce M-au mângâiat și Mă mângâie, cei duruți de la durerea Mea de atunci și de acum. O, și mare, mare plată ar fi să aibă cei ce v-ar mângâia pe voi sub povara Mea de peste voi, dar, fiilor, e prea multă și prea mare nelepădarea de sine a omului!

Mă mângâi când văd că cineva are milă de Mine. M-a mângâiat pe cruce tâlharul cel răstignit în dreapta Mea și i-am simțit mângâierea, și l-am răsplătit pentru mângâierea pe care Mi-a dat-o ca unui Dumnezeu îndurerat și fără de vină pentru pedeapsa luată de la om, și i-am promis lui că-l voi lua cu Mine în rai, și l-am luat, în ziua aceea l-am luat, și i-am dat lui mângâierea, pentru mângâierea pe care Mi-a dat-o el i-am dat lui. M-a mângâiat desfrânată, că M-a văzut îndurerat și disprețuit și nemângâiat, o, și am scris-o pe ea în cartea măr-turiilor în cer și pe pământ cu mila ei de Mine.

Pe mulți, pe mulți i-am mângâiat Eu, dar prea puțini, prea puțini M-au mângâiat pe Mine, prea puțini în vremile dintre cer și pământ. O, fiilor, dacă dă cineva să vă mângâie pe voi, vă mângâie pentru ei, nu pentru Mine, nu pentru voi, iar voi rămâneți cei disprețuiți, căci dacă nu-i mângâiere e dispreț, e nelepădare de sine tot ce caută să-și dea sau să facă omul, că are el nevoie de mângâiere, măi fiilor.

O, nu poate nimeni cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu dacă nu are pe deplin lepădare de sine, și se vede aceasta ce spun Eu acum. Negrija de sine așa cum am avut-o Eu, Domnul, de M-am gândit numai la om, numai la toți urmașii lui prin vreme, n-a mai avut nimeni așa de multă și mare grijă clipă de clipă.

O, nu poate nimeni ca Dumnezeu și cu Dumnezeu, dacă nu se dăruiește și nu trăiește tot timpul cu bucurie pentru cei din jurul lui, și nu pentru sine câtuși de puțin. N-ai cum să simți, omule, fericirea cea cu Dumnezeu dacă nu vei putea, dacă nu vei ști să iubești pe ceilalți, și să nu-i superi cumva dacă-i iubești, căci cum te-ai putea supăra de la cel pe care-l iubești cu toată lepădarea de sine, cu toată?

Fiilor, fiilor, omul nu are facerea lui Dumnezeu peste el ca să se umilească așa cum S-a umilit Dumnezeu. Nici unul nu poate să se simtă, să se creadă mai jos, mai prost, mai puțin, mai mic decât ceilalți, chiar dacă ceilalți sunt pe trepte mai sus sau mai jos, și aceasta din lipsa iubirii nu poate, o, și are iubire de sine cel ce nu poate, și cum ar putea omul să Mă urmeze dacă el așa lucrează, dacă așa este el?

Iată, așa este omul, nu poate să se lase mic în fața altui om de lângă el, o, nu poate, și se apucă și persecută pe cel pe care Eu, Domnul, Mă bizui cu sarcinile Mele, cu povara Mea cea grea, căutând cumva să o împart pentru ca s-o port.

O, nu poate cel ce nu poate, căci cel îngâmfat nu-și cunoaște trufia, prostia minții lui, că atât de fără de minte este cel îngâmfat, cel plin de sine, cel ce-și slujește sieși ca unui idol, ca un slujitor la idoli, ca unul care-și face idoli ca neamurile cele de pe pământ, din aur și argint, făcuți de mâini omenești, și care gură au și nu grăiesc, ochi au și nu văd, urechi au, dar nu aud cu ele, iar în nări n-au miros. La fel mâinile, picioarele, gâtulejul, nu pipăie, nu umblă, nu au glas, o, și tot ca idoli lor sunt și cei ce și-i fac pe ei și se încred în ei, precum este scris despre cei ce nu se leapădă de sine ca să aibă minte, ca să poată Dumnezeu în ei, o, și tot cel ce este de la Dumnezeu mai plin de har, este dat deoparte de împărații pământului și de domni, așa cum Eu, Domnul, am fost aruncat de ei, așa cum Ioan Botezătorul, așa cum apostolii Mei au fost dați deoparte și uciși de împărații vremii, și care huzureau pe scaune în numele Meu și hărăzeau ei soarta celor de pe pământ de la ei putere, și așa cum fac și cei de azi de la domnie peste țară, ca și cei de ieri și cei de azi, care-și arată puterea de supunere peste popoarele lor, și mulți lucrează aceasta chiar prin slujitorii bisericii, pe care-i cumpără în slujba intereselor lor, ale celor mari de peste popoare prin vreme.

Cinci prieteni s-au strâns într-o căsuță, dar nu unii mai mari decât alții, ci mici, prieteni mici, căci cei mari nu pot fi prieteni, nu au prieteni cu inima curată, cu iubirea în inimă. Dar voi, fiilor, căutați dragostea, nu nemulțumirea, și cercetați-vă dacă aveți dragoste, că dacă aveți, ea nu se sfârșește niciodată, că numai nelepădarea de sine este dușmanul dragostei frățești, o, fiilor. Fiți plini de grijă mare pentru dragostea voastră de Dumnezeu, și uitați-vă în Scripturi ca să vedeți ce faceți cu învățatura Mea pentru cei ce-Mi urmează Mie cu iubirea

lor, căci dușmanii omului sunt casnicii lui, sunt cei după sânge frați, iar cei de pe cale cu Mine și cu dragostea lor dată Mie, aceea nu mai au părinți și frați, decât pe ai Mei, iar cine face altfel, acela uită cuvântul Meu cel pentru iubirea de Dumnezeu, și pentru care omul nu trebuie să se mai împartă, că am zis omului: *«Din toată inima ta să iubești pe Dumnezeu, omule»*. O, și am învățat pe cei care dau să se lepede de sine ca să poată cu Mine, și le-am spus lor: *«Fiilor, nu vă aduceți în casele voastre binecuvântate neamurile cele după trup, și care nu împlinesc poruncile vieții și trăiesc trupește, că dacă vin la tine, creștine, îți micșorează ție statul Meu cu tine și statul tău cu Mine, căci Eu stau cu cei ce se sfințesc pentru Mine»*, așa am spus.

O, ce frumos, ce sfânt i-am învățat și pe apostolii Mei aleși atunci de Mine din lume ca să-i fac ai Mei pe ei și să am mângâiere de la ei și cu ei, și i-am așteptat mereu să-Mi fie ei mângâiere Mie, dar numai la sfârșitul mersului Meu cu ei au văzut ei ce puțin M-au mângâiat ei în durerea Mea cea fără de sfârșit de la om, o, și au ei și acum rană că n-au știut să iubească, să mângâie pe Dumnezeu, Care le-a fost lor Păstor și Făcător și Mângâietorul lor.

O, n-are omul facerea lui Dumnezeu peste el, n-are, fiilor. Facerea Mea trebuie să lucreze clipă de clipă peste om ca să fie el făcut de Dumnezeu, mereu lucrat la facerea lui, căci omul când stă din lucru moare, iar facerea lui Dumnezeu când stă din lucru peste om, moare omul, fiilor, o, și nu mai este nimic de spus pentru cel ce nu s-a dat facerii lui Dumnezeu din pricina minții de sine, cu care n-are cum să meargă el pe calea cea cu viață, cea cu Dumnezeu pe ea.

O, ucenici iubiți ai Mei, avem sărbătoare pentru voi și masă de sărbătoare, și frații cei mici ai Noștri gazdă Nouă azi, în zi de mărturisire pentru voi și de la voi, iubiților. O, binecuvântat să vă fie cuvântul, și pus el să fie în cartea Mea cea de azi cu ziua voastră de serbare între sfinți!

— *În sobor, o, în sobor stăm adunați aici, cu Tine și cu ei, Doamne, iar cetele de sfinți stau cu noi sub duhul mângâierii Tale, căci Tu ești mângâierea. Cuvântul Tău ne mângâie, și iubirea Ta ne mustră pentru puținătatea noastră înaintea Ta în viața noastră între oameni, dar ne și vindecă trecutul cel rău, căci toate se adună înaintea Ta, toate de pe pământ ale firii, ale duhului omului, Doamne.*

Stăm uimiți de dor, căci cetatea Ta de aici cu ei e dorul Tău și al nostru, e locul unde vine Domnul cu sfinții Săi, e împlinirea Scripturii venirii Tale de azi această cetate. O, păzește-o pe ea cu toate puterile cerești, Doamne!

E sărbătoare dulce acum, aici, pentru noi, iar Tu Te mângâi lucrând și mângâind, Doamne. Nu mai încap cuvinte lângă cuvântul Tău, decât aplecarea noastră cu sfială ca în cer înaintea tronului Tău, aici, unde Ți-ai scris pe piatră cuvântul în toată vremea cea de după anul 1955, și unde și azi îl scrii, o, și mult cuvânt s-a strâns pe pământ, munte de cuvânt, și nu-l încap pământul, dacă omul nu-l ia să-l pună peste el de viață a sa, de lucrare a sa cu Tine pe pământ, Doamne!

O, slavă Ție și mângâierii Tale pentru noi, cei ce venim cu Tine, și pentru ei, cei ce-Ți poartă azi mersul și glasul peste pământ, Doamne, o, și dă-le lor, dă-le lor biruința cu Tine, scrisă ea să se îplinească, o, Doamne, acum, la sfârșit de timp, și facerea Ta peste ei dă-le-o lor, mereu, mereu dă-le-o lor, o, Doamne!

— O, pace vouă, ucenici ai Mei de atunci! Ați umblat cu Mine și ați fost mângâierea Mea cât voi n-ați știut. V-am avut ai Mei pe voi, și aceasta a fost mângâiere mare Mie, fiilor.

O, pace vouă, pace și vouă, ucenici ai Mei de azi! Mă mângâi că vă am ai Mei, și sunteți voi mângâierea Mea cât voi nu știți.

O, mângâiați-vă cu Mine, fiilor! Eu sunt tot o mângâiere, numai o mângâiere sunt. Mi-e dor, Mi-e tare dor de mângâiere, fiilor. Mă mângâie Tatăl, dar Eu l-am pierdut pe om acum

șapte mii de ani, și n-am decât durerea aceasta de mângâiere, și Mă mângâi lucrând și căutând și cuvântând vouă și peste pământ, când Îmi spun durerea.

O, pace vouă! Durerea nu este împotriva păcii, fiilor. Ea este chiar pacea.

O, fiilor, pacea Mea o dau vouă! Purtați ce poartă Dumnezeu, fiilor!

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

29-06/12-07-2020